

Sygn. akt I C 325/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anita Topa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 listopada 2021 roku

sprawy z powództwa (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko D. S. (1)

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanej D. S. (1) na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 43408,68 zł (czterdzieści trzy tysiące czterysta osiem złotych 68/100) z odsetkami:

- umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 39820,68 zł od dnia 07.05.2020 r. do dnia zapłaty;

- ustawowymi liczonymi od kwoty 3588 zł od dnia 08.05.2020 r. do dnia zapłaty.

II. Zasądza od pozwanej D. S. (1) na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2192,92 zł (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt dwa złote 92/100) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

III. Nakazuje zwrócić powodowi (...) Bankowi Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 529 zł (pięćset dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem różnicy pomiędzy pobraną opłatą sądową a należną.

UZASADNIENIE

W dniu 8 maja 2020 roku (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko D. S. (1) o zapłatę kwoty 43 408,68 złotych z odsetkami:

- umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty kapitału 39 820,68 zł od dnia 07.05.2020r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty skapitalizowanych odsetek umownych 1 306,11 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty,
- ustawowymi liczonymi od kwoty skapitalizowanych odsetek karnych 2 281,89 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, kosztów opłaty od udzielonego pełnomocnictwa oraz kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy w kwocie 4,92 zł.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...) zawartej w dniu 14.07.2016r. pomiędzy powódką, a pozwaną, na podstawie której pozwana otrzymała umówioną kwotę zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach ściśle określonych w umowie. W związku z niewywiązywaniem się przez pozwaną z umowy i brakiem spłat, powódka wypowiedziała umowę kredytu, co spowodowało, że roszczenie o zwrot kredytu stało się natychmiast wymagalne. Powódka wskazała, że na dochodzoną pozewem kwotę składa się:

- należność główna w kwocie 39 820,68 złotych,
- skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 1 306,11 zł naliczone za okres od 24.06.2019r. do 10.12.2019r.,
- skapitalizowane odsetki za opóźnienie w kwocie 2 281,89 zł naliczone za okres od 24.06.2019r. do 06.05.2020r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w niniejszej sprawie w dniu 22 czerwca 2020 roku Sąd Rejonowy w Piszku nakazał pozwanej zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwana D. S. (1) w przepisany terminie wniosła sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Wniosła o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i o zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Zakwestionowała roszczenie powódki zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podniosła zarzut braku wymagalności dochodzonego roszczenia. Wskazała, iż powódka nie udowodniła, że wypowiedziała umowę z zachowaniem wymogów określonych w art. 75c ustawy Prawo bankowe oraz, że wypowiedzenie to było skuteczne. Nadto pozwana podniosła, że wypowiedzenie umowy zostało sformułowane w sposób niejasny dla osoby o podstawowej wiedzy w zakresie bankowości oraz nie jest wypowiedzeniem jednoznacznym. Niezależnie od powyższego pozwana podniosła, iż przedmiotowa umowa kredytu zawierała klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c. oraz, że kredyt został udzielony bez uprzedniego poczynienia przez powódkę rzetelnych ustaleń w przedmiocie posiadania bądź nieposiadania przez pozwaną zdolności kredytowej. Na koniec pozwana podniosła zarzut nie udowodnienia przez powódkę istnienia oraz wysokości dochodzonego roszczenia.

Ewentualnie, pozwana wniosła o zawieszenie niniejszego postępowania z uwagi na ujawnienie się przestępstwa oszustwa popełnionego przez J. W. na szkodę wielu osób w postaci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, m.in. D. S. (1), w związku z którym toczy się przed Prokuraturą Okręgową w Suwałkach postępowanie karne pod sygn. akt PO I Ds. 51.2019, którego ustalenie mogłoby wywrzeć istotny wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy cywilnej.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 14 lipca 2016 roku D. S. (1) wystąpiła do (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z wnioskiem o udzielenie kredytu gotówkowego na cele konsumpcyjne. Do wniosku załączyła swoje zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości osiąganego z tytułu wynagrodzenia za pracę dochodu. Jednocześnie wniosła o zawarcie umowy ubezpieczenia na życie i zdrowie.

Po pozytywnej weryfikacji w zakresie zdolności kredytowej kredytobiorcy, (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła w dniu 14 lipca 2016 roku z D. S. (1) umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o numerze (...), na mocy której bank udostępnił kredytobiorcy kwotę 55 325,03 zł na sfinansowanie swoich potrzeb, prowizji bankowej

i składki ubezpieczeniowej z tytułu umowy ubezpieczenia. Umowa miała obowiązywać przez okres 96 miesięcy, do 22 lipca 2024 roku.

Strony ustaliły, że w związku z zawarciem umowy kredytobiorca poniesie następujące koszty: koszt prowizji za udzielenie kredytu w kwocie 12 005,53 zł, koszt składki ubezpieczeniowej w kwocie 3 319,50 zł oraz odsetki od udostępnionego kapitału w kwocie 22 457,65 zł. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła na dzień zawarcia umowy 20,5%. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 8,95% w stosunku rocznym. Koszt prowizji i składki ubezpieczeniowej został przez Bank skredytowany.

Wypłata kwoty 55 325,03 zł nastąpiła w dniu 14 lipca 2016 roku w formie przelewu na wskazany w dyspozycji przez kredytobiorcę rachunek bankowy.

D. S. (1) zobowiązała się do spłaty kredytu wraz z należną prowizją, składką ubezpieczeniową i odsetkami w 96 miesięcznych ratach, płatnych na rachunek kredytu o numerze (...) do 22-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od sierpnia 2016 roku. Wysokość raty kredytu ustalono na kwotę 809,09 zł, z zastrzeżeniem, że pierwsza rata jest ratą wyrównującą i wynosi 919,13 zł.

W § 7 umowy strony ustaliły, że należności niespłacone w terminie stanowią zadłużenie przeterminowane, od którego Bank będzie uprawniony naliczać odsetki maksymalne za opóźnienie.

Strony ustaliły ponadto, że w przypadku niespłacenia przez kredytobiorcę w wyznaczonym terminie pełnej raty kredytu wynikającej z harmonogramu spłat, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych. (§ 9 umowy)

Ponadto strony ustaliły, że kredytobiorca ma prawo bez podania przyczyny odstąpić od umowy w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia, poprzez złożenie Bankowi pisemnego oświadczenia o odstąpieniu od umowy. (§ 10 umowy)

(dowód: wniosek o udzielenie kredytu k. 52-53; formularz informacyjny k. 54-55v; wniosek o zawarcie umowy ubezpieczenia k. 56-59v; umowa kredytu z dnia 14.07.2016r. k. 10-12v)

D. S. (1) uzyskane środki przekazała J. W., celem zainwestowania ich ze znacznym zyskiem na jej rzecz, w bliżej nieznanym jej sposób. Zachęcona przez J. W., która jak się później okazało była twórcą tzw. „piramidy finansowej”, w ciągu kilku dni zawarła kilka umów w różnych bankach i tak uzyskane środki przekazała J. W., która zobowiązała się względem niej spłacać poszczególne raty zaciągniętych kredytów. Początkowo J. W. regularnie wywiązywała się z zobowiązania i spłacała raty. Problemy z terminową spłatą rat kredytu pojawiły się w maju 2019 roku. Ostatnia pełna rata została uiszczona 2 sierpnia 2019 roku.

W związku z powstaniem zaległości, pismem z dnia 6 września 2019 roku, nadanym listem poleconym w dniu 10 września 2019 roku, Bank wezwał D. S. (1) do zapłaty w terminie 14 dni zaległości w spłacie kredytu w łącznej kwocie 1 621,06 zł obejmującej wymagalny kapitał, odsetki umowne i odsetki karne. Jednocześnie Bank poinformował kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania tego wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Do wezwania Bank załączył formularz wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Zakreślone terminy upłynęły bezskutecznie. Dlatego pismem z dnia 15 października 2019 roku, doręczonym D. S. (1) w dniu 4 listopada 2019 roku, Bank wypowiedział umowę kredytu nr (...) zawartą 14 lipca 2016 roku z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

(dowód: zeznania pozwanej k. 133-133v; potwierdzenie realizacji przelewu k. 51; zestawienie operacji na rachunku bankowym do spłaty kredytu k. 6-7v, 65-66; wezwanie do zapłaty z 06.09.2019r. wraz z formularzem wniosku o restrukturyzację zadłużenia i z dowodem nadania k. 13-16; oświadczenie z 15.10.2019r. o wypowiedzeniu umowy wraz z dowodem doręczenia k. 17-18v)

Na dzień wniesienia pozwu w przedmiotowej sprawie, zadłużenie D. S. (1) z tytułu umowy kredytu konsumpcyjnego gotówkowego numer (...) zawartej 14 lipca 2016 roku, wynosiło łącznie 43 408,68 złotych, w tym:

- należność główna w kwocie 39 820,68 zł,
- skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 1 306,11 zł - naliczone za okres od 24.06.2019r. do 10.12.2019r.,
- skapitalizowane odsetki karne w kwocie 2 281,89 zł - naliczone za okres od 24.06.2019r. do 06.05.2020r.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych k. 5; zestawienie operacji na rachunku bankowym do spłaty kredytu k. 6-7v i 65-66)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 2 kwietnia 2021 roku wydanym w sprawie II K 41/20, J. W. została uznana winną m.in. tego, że w okresie od stycznia 2015 roku do 30 sierpnia 2018 roku i od 1 września 2018 roku do marca 2019 roku w E., S., G., Ł., O. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wymienione w pkt I. aktu oskarżenia osoby (za wyjątkiem wskazanych w ppkt 63 E. i P. C.), w ten sposób, że pod pozorem współpracy z firmą (...) Sp. z o.o. SKA, która w rzeczywistości nie miała miejsca, wprowadziła w błąd te osoby co do zamiaru i sposobu zainwestowania środków finansowych pochodzących ze środków własnych tych osób oraz z kredytów bankowych zaciągniętych przez te osoby w wyniku nakłonienia i udzielenia przez nią pomocy polegającej na przygotowaniu wniosków kredytowych, skontaktowaniu się z pośrednikami kredytowymi, poinstruowaniu o sposobie rozmawiania z pracownikami banków oraz o możliwości wykorzystania rzekomej luki w prawie pozwalającej na wzięcie kilku kredytów jednego dnia przez tę samą osobę oraz przez faktyczne organizowanie podpisania umów kredytowych poszczególnych klientów w jeden dzień lub bliskie sobie dni, a także przez wprowadzenie w błąd co do możliwości przejęcia spłaty tych kredytów przez inne osoby, wykorzystując ponadto wadliwe i sporządzone dla pozoru czynności cywilnoprawne, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu, a w szczególności w ten sposób, że:

(...)

ppkt 23. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem D. i D. S. (2) poprzez nakłonienie do wzięcia kredytów:

- a) w banku (...) w dniu 14.07.2016r., nr umowy (...), w kwocie 78 184,33 zł, przy czym wypłacono 61 245,30 zł,
- b) w banku (...) w dniu 14.07.2016r., nr umowy (...), w kwocie 77 606,15 zł, przy czym wypłacono 52 000 zł,
- c) w banku (...) w dniu 14.07.2016r., nr umowy (...), w kwocie 55 325,03 zł, przy czym wypłacono 40 000 zł,
- d) w banku (...) w dniu 14.07.2016r., nr umowy (...), w kwocie 133 871,19 zł, przy czym wypłacono 82 396,88 zł,
- e) w banku (...) w dniu 15.07.2016r., nr umowy (...), w kwocie 50 000 zł, przy czym wypłacono 43 505 zł,
- f) w banku (...) w dniu 14.07.2016r., nr umowy (...) \ (...), w kwocie 121 444,60 zł, przy czym wypłacono 101 668 zł,
- g) w banku (...) S.A., w dniu 14.07.2016r., nr umowy (...), na kwotę 95 550 zł, przy czym wypłacono 73 500 zł,

a następnie do przekazania jej pieniędzy z tych kredytów w kwocie nie mniejszej niż 410 815,02 zł oraz prywatnych środków w kwocie 23 000 zł, czym działała na szkodę D. i D. S. (2),

(...)

tj. czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i skazana na karę łączną 9 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 300 złotych. Jednocześnie orzeczono wobec niej obowiązek naprawienia szkody w całości

poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych, przy czym na rzecz pokrzywdzonych D. i D. S. (2) kwoty 234 115,02 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

(dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach k. 83-117v)

Nie ustalono dotychczas, aby w przestępczym procederze brali udział pracownicy (...) Bank S.A.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy bezsprzecznie o tym, że strony zawarły w dniu 14 lipca 2016 roku umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...). Zarówno fakt zawarcia umowy, jak też wypłacenia pozwanej środków tytułem udzielonego kredytu, nie był przez pozwaną kwestionowany. Przesłuchana w charakterze strona pozwana przyznała, że podpis widniejący pod umową i wnioskiem o udzielenie kredytu został złożony przez nią. Wskazała, że wniosek o udzielenie kredytu podpisała in blanco, następnie został on wypełniony przez J. W., której pozwana przekazała zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości swoich dochodów. Nie zaprzeczyła również, że zaprzestała spłaty rat kredytu, co stanowiło podstawę do wypowiedzenia umowy przez kredytodawcę. Zakwestionowała natomiast wymagalność roszczenia, podnosząc zarzut niezastosowania przez kredytodawcę procedury restrukturyzacyjnej z art. 75c ustawy Prawo bankowe i nieudowodnienia skutecznego wypowiedzenia umowy. Zakwestionowała też wysokość dochodzonego roszczenia, w tym wysokość naliczonych przez powoda odsetek, a ponadto podniosła, iż przedmiotowa umowa kredytu zawierała klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Wszystkie podniesione przez stronę pozwaną zarzuty, w świetle przedłożonych przez powódkę dokumentów, uznać należy za chybione.

Odpowiedzialność pozwanej względem strony powodowej wynika z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1083). Zgodnie z powołanym przepisem, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Ponadto zgodnie z treścią art. 78a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Zgodnie zaś z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1996), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z definicji kredytu można wysnuć wniosek, iż umowa ma charakter dwustronnie zobowiązujący, gdyż kredytodawca zobowiązany jest do udzielenia kredytu, a później uprawniony jest do otrzymania spłaty, natomiast kredytobiorca ma uprawnienie do otrzymania przedmiotu kredytu i obowiązany jest do późniejszej spłaty.

Nadto, w § 9 ust. 1 umowy strony ustaliły, że w przypadku niespłacenia przez kredytobiorcę w wyznaczonym terminie pełnej raty kredytu wynikającej z harmonogramu spłat, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Jak wynika z przedłożonej przez powoda dokumentacji w postaci wyciągu z ksiąg bankowych i zestawienia operacji na rachunku bankowym do spłaty kredytu, pozwana nie dotrzymała warunków umowy. Powołane dowody jasno wskazują, w jakiej wysokości kredyt został dotychczas spłacony oraz jaka kwota pozostała jeszcze do spłaty.

Pełnomocnik strony pozwanej kwestionując wysokość zobowiązania zanegował fakt, że podstawę jego ustalenia stanowią dokumenty wygenerowane przez bank, jednak nie przedłożył zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. żadnych dowodów na to, że wyciąg z ksiąg bankowych, czy też wygenerowane z systemu bankowego zestawienie operacji na rachunku bankowym do spłaty kredytu, są nierzetelne, bądź niewiarygodne.

Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zawarte w piśmie z dnia 15 października 2019 roku, zostało skutecznie doręczone pozwanej w dniu 4 listopada 2019 roku, co pozwana pokwitowała własnoręcznym podpisem. Nadto było ono dokonane z zachowaniem terminu przewidzianego w umowie kredytu i wynikającego z treści art. 75c ust. 1 ustawy Prawo bankowe. Wypowiedzenie umowy pożyczki było poprzedzone wezwaniem do zapłaty zadłużenia pismem z dnia 6 września 2019 roku w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia wezwania, które zostało nadane do pozwanej listem poleconym (k. 16-16v). Jak wynika natomiast z treści wezwania z dnia 6 września 2019 roku, strona powodowa należycie pouczyła pozwaną o możliwości restrukturyzacji zobowiązania, dołączając ponadto do tego wezwania formularz wniosku o restrukturyzację zadłużenia (k. 13-15). Wobec powyższego wszelkie wymagania przewidziane w umowie kredytu zawartej przez strony, jak i w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997r. - Prawo bankowe, zostały spełnione, skutkując złożeniem w pełni skutecznego oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Tym samym, po upływie wskazanego w piśmie z dnia 15 października 2019 roku okresu wypowiedzenia, doszło do rozwiązania umowy kredytu, w wyniku czego zobowiązanie zostało postawione w stan całkowitej wymagalności.

Odnosząc się do zarzutu zawarcia w umowie klauzul abuzywnych, w ocenie Sądu wysokość prowizji na poziomie 12 005,53 zł nie została rażąco zawyżona przez powoda w porównaniu ze świadczeniem uzyskanym przez pozwaną. Strona powodowa w sposób precyzyjny określiła w umowie wszelkie koszty kredytu. Nie można wobec takiej treści umowy kredytu twierdzić, że nie była ona uzgodniona indywidualnie z pozwanym, jako konsumentem. Dopuszczalność zastrzeżenia prowizji w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej wart. 353¹ k.c. zasady swobody umów i nie można z góry wyłączyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. Tego typu koszty pozaodsetkowe co do zasady mają na celu pokrycie kosztów ponoszonych przez kredytodawcę przy wykonywaniu określonych czynności. Przepis art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim precyzuje maksymalną wysokość wspomnianych kosztów poprzez dodanie dwóch wartości: 25% całkowitej kwoty kredytu oraz 30% całkowitej kwoty kredytu obliczonej stosownie do długości okresu spłaty, przy czym wymieniona wartość 30% obowiązuje dla okresu jednego roku. W praktyce oznacza to, że pozaodsetkowe koszty kredytu nie mogą w skali roku przekroczyć 55% (25% + 30%), a w każdym wypadku 100% całkowitej kwoty kredytu. W razie ustalenia przez kredytodawcę, na podstawie umowy o kredyt konsumencki, kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu przekraczającej wartości maksymalne wskazane w tym przepisie, konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej rzeczonym wartościom maksymalnym (art. 36a ust. 1 ustawy). Sąd zbadał, czy postanowienia przedmiotowej umowy odpowiadają przepisowi art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim i czy kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu zaciągniętego przez pozwaną nie przekraczają maksymalnej wysokości wyliczonej według zawartego w tym przepisie wzoru. Z wyliczeń wynika, iż wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu jest mniejsza od wyliczonej maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oraz od kwoty faktycznie udzielonego kredytu. Tym samym Sąd uznał za wiążące postanowienia umowne w kwestionowanym zakresie.

Zdaniem strony pozwanej bank przy dokonaniu prawidłowej oceny zdolności finansowej kredytobiorcy nie powinien był udzielić kredytu, a zatem to na powodzie winny ciążyć negatywne konsekwencje zawartej umowy. Przyznać należy rację pozwanym w zakresie tego, że przepis art. 70 ustawy Prawo bankowe zobowiązuje bank do weryfikowania zdolności kredytowej. Obowiązek ten ma jednak charakter publicznoprawny, nie wywołuje żadnych konsekwencji w aspekcie prywatnoprawnym. Badanie zdolności kredytowej potencjalnego pożyczkobiorcy zależy natomiast od wielu czynników i nie jest zależne od pracowników banków, zaś ważność umowy kredytu nie zależy od tego czy kredytobiorca miał zdolność kredytową. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanego, powód nie zlekceważył weryfikacji zdolności kredytowej pozwaną. Uzyskał od pozwaną zaświadczenie o zarobkach. W ocenie Sądu, pozwana próbując przerzucić na powoda odpowiedzialność za udzielenie im kredytu, pomija zupełnie fakt, że sama wystąpiła o jego udzielenie, jak się ostatecznie okazało nie mając możliwości finansowych jego spłacania.

Również próba wykazania, że to na skutek wprowadzenia w błąd przez J. W. pozwana zawarła przedmiotową umowę kredytu, a dokonana przez nią czynność prawna obarczona jest wadą oświadczenia woli, nie mogła odnieść oczekiwanego skutku. Pozwana nie wykazała w toku niniejszego postępowania, by w czasie składania wniosku o kredyt jej stan zdrowia uniemożliwiał racjonalne podejmowanie decyzji, bądź też by znalazła się w sytuacji, w której z powodu wyjątkowych okoliczności musiała pozyskać nagle znaczne środki finansowe. Motywacją działań była chęć pozyskania szybkiego i łatwego zysku poprzez zainwestowanie znacznej sumy pieniędzy w przedsięwzięcie, za które odpowiedzialna była J. W.. Zapewnienie przez nią uzyskania szybkiego zysku z inwestycji w porównaniu do możliwości inwestycyjnych jakie oferują banki, powinno wzbudzić u pozwanej obawę, czy taka inwestycja jest bezpieczna i nie będzie skutkować utratą przez nią zdolności spłaty bieżących zobowiązań. Pozwana powinna mieć świadomość, że zaciąga zobowiązanie osobiste i obowiązek spłat będzie obciążał tylko ją. To, na co przeznaczyła uzyskane środki, stanowiło ryzyko inwestycyjne, za które nie może obecnie odpowiadać powodowy Bank.

Okoliczność, że J. W. została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach i orzeczony został wobec niej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych D. i D. S. (1) kwoty 234 115,02 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, potwierdza jedynie to, że przedmiotowa umowa kredytu z powódką została zawarta osobiście przez pozwaną. Była ona świadoma, że to ona podpisuje umowę i zaciąga zobowiązanie względem Banku. W tej sytuacji nie sposób przyjąć, że pozwana pozostawała w błędzie, co do czynności prawnej w postaci zawarcia umowy kredytu. Powodowy bank nie może ponosić negatywnych konsekwencji ustaleń kredytobiorcy z osobą trzecią. Tego typu ustalenia oraz ostateczny wynik postępowania karnego w sprawie II K 41/20 ma znaczenie dla pozwanej, która ma ewentualne roszczenie wobec J. W..

Reasumując, strona powodowa wykazała źródło zobowiązania pozwanej, jego istnienie oraz wysokość. Tym samym Sąd Rejonowy na podstawie art. 471 i nast. k.c. oraz art. 481 k.c. orzekł, jak w pkt I. sentencji wyroku.

Mając na uwadze wynik procesu Sąd, w oparciu o przepis art. 98 k.p.c., zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 192,92 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2 171 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa oraz kwotę 4,92 złote tytułem zwrotu kosztów notarialnego uwierzytelnienia dokumentów przedłożonych do sprawy.

Na podstawie art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd zwrócił powódce kwotę 529 złotych tytułem różnicy pomiędzy pobraną, a należną opłatą sądową od pozwu.